

АБОНАМЕНТЪ:

За България год. 20 л.
6 м. 12 л.
За странство . . . 40 л.

Единъ брой 20 стот.

Телефонъ № 358.

ДОБРУДЖА

Органъ на Централния Добруджански Народенъ Съветъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по споразумение.

Адресъ:

в „ДОБРУДЖА“ — площадъ
„Черна Джамия“ № 5.Излиза
сряда и събота.

Ръководен не се взема.

Мемоаръ отъ Централния Добруджански Народенъ Съветъ.

До Негово Пръвъзходителство Пръдседателя на конференцията за мира.

Ваше Пръвъзходителство,

Между спорните териториални въпроси, сложени за разръшение пръдъ конференцията за мира, стои и въпроса за бъдещата политическа съдба на нашата родина Добруджа. За владънието на тая провинция сега спорятъ двъ съседни държави — Ромжия и България. Всъка отъ двътъ спорящи страни претендира, че има безспорни исторически, етнографически и други права върху Добруджа. Всъка страна иска да бъде разръшенъ добруджанскиятъ въпросъ само въз основа на ромжискиятъ или само на българскиятъ държавни интереси и стремежи.

Добруджанскиятъ въпросъ, обаче, не е нито само ромжиски, нито само български въпросъ. Той е пръди всичко въпросъ за сносното и свободно съществуване на едно многохлядно население, което настойчиво иска условия и гаранции за мирно стопанско, културно и политическо развитие по пътя на общочовъшкия прогресъ. Държано 500 години (въ духовно и политическо робство отъ Турция и управлявано близо 40 години съ изключителни закони отъ Ромжия, добруджанското население днесъ живее съ надеждата, че конференцията за мира, въ благороднитъ си усилия да създаде траенъ редъ на миръ, справедливостъ и право въ свътъ, ще пръмахне неправдитъ, извършени спрмо Добруджа въ миналото и не ще я хвърли въ новоробство. Уповани върху великитъ хуманитарни принципи за свободитъ, правата, равноправието и свободното самоопредъление на народитъ — принципи тый тържествено прокламирани пръвъ тая война отъ великитъ държави на *Съглашението*, — добруджанци твърдо върватъ, че тѣхната бъдеща политическа съдба ще бъде опрѣдълена въз основа на тѣхнитъ желанья, стремежи и интереси, а не въз основа на интереситъ, смѣткитъ и империалистическитъ стремежи на тая или она държава.

Съ тая вѣра ние, прѣдставителитъ на добруджанското население се осмѣляваме да поднесемъ на Ваше Пръвъзходителство настоящето изложение и да Ви помолимъ да занимаете съ него почитаемота конференция за мира.

Ваше Пръвъзходителство,

До 1878 г. Добруджа, заедно съ цѣла България, съставляше частъ отъ Турската империя. Съ Санъ-Стефанския договоръ отъ 3 мартъ 1878 год. Русия откъсна сѣверната частъ отъ Добруджа и я даде на Ромжия въз основа на Южна Бесарабия, която взаржа за себе си. Берлинскиятъ кон-

венция съ още една ивица земя територията, която руситъ бѣха отстъпили на Ромжия. Въ 1913 год., слѣдъ Балканската война Ромжия прѣвъ Букурещкия договоръ си присвои и цѣлата южна частъ на нашата провинция.

Рѣшенията на Берлинския конгресъ и на Букурещката конференция, по силата на които Добруджа бѣ включена въ прѣдѣлитъ на Ромжия, бѣха въ разрѣзъ съ волята и желанята на добруджанското население. Въ 1878 г. добруджанци отправиха до руския императоръ и до ромжиския кралъ заявления¹⁾, съ които молиха пръвия да не ги оставя подъ ромжиско владичество, а втория да не приема Добруджа. Въ 1913 г. населението отъ южната частъ издигна енергично гласъ на протестъ и заяви на цѣль свѣтъ, че то не желае подъ никакви условия да бъде подъ ромжиско управление.

Противъ размѣната на Сѣверна Добруджа съ Южна Бесарабия въ 1878 год. протестира не само добруджанско население, но и цѣлото ромжиско общество мнѣние. Въ ромжискиятъ законодателни тѣла, въ ромжиския печатъ и въ публични събрания тогава се заявяваше, че Ромжия не трѣбва да приеме Добруджа, защото тая провинция не е ромжиска земя; защото въ нея ромжиското население е едно незначително малцинство, защото тя — рано или късно — ще стане ябълка за раздоръ между двата съседни народи — българския и ромжиския, които до тогава вѣкове наредъ сж живѣли въ добро съседство и приятелство.

Въпрѣки молбитъ на добруджанското население и протеститъ на ромжискиятъ обществени дѣйци, правителството на покойния кралъ Кароль, по внушение отъ Берлинъ, прие Добруджа съ съзвнанието, че влиза въ владѣние на една чужда провинция, която не може да владѣе другояче, освѣтъ съ насилие. Това съзвнание, отъ една страна, както и страхътъ отъ безредици и вълнения срѣдъ добруджанскитъ жители, отъ друга, внуши на всички ромжиски правителства неизмѣнното рѣшение да държатъ нашата провинция подъ единъ тежъкъ изключителенъ режимъ, който имаше за цѣль: 1) да обезземи и прокуди мѣстното не ромжиско население и 2) да настани на негово мѣсто многобройни ромжиски колонисти.²⁾ За да постигнатъ тая двояка цѣль, всички ромжиски правителства систематично си служеха съ политически и стопански репресалии спрмо добруджанското население.

Въпрѣки задълженията, наложени на Ромжия съ чл. 44 отъ Берлин-

ския договоръ, добруджанскитъ жители не бѣха приравнени въ конституционно отношение съ ромжискиятъ граждани, които живѣха отвѣдъ Дунава.

Съ законъ отъ 1880 год., нарѣченъ законъ за организацията на Добруджа³⁾, чийто главни постановления оставатъ въ сила и до сега, ромжискиятъ държавници лишиха добруджанското население отъ граждански и политически свободи и правдини и унищожиха черковно-училищната му автономия, която слѣдъ дълги борби то бѣ си извоювало прѣвъ врѣме турското владичество. Народнитъ училища на неромжиското население бѣха закрити, черквитъ му бѣха затворени. Нему бѣ забранено да говори, да се учи и да се моли на своя роденъ езикъ.

Всички пръвенци и по-интелегентни жители бѣха изложени на прѣсѣдвания и биваха екстернирани.

На чело на общинскитъ и окръжнитъ свѣти бѣха натрапени съ силата на властѣ хора, които не се ползаваха съ довѣрието му и които не познаваха нито нуждитъ, нито интереситъ, нито традициитъ му. Свободата на словото, на мисълта, на печата, на събранията бѣ задушена. Всъка обществена инициатива или проява бѣ потъпквана съ груби полицейски мѣрки. Поставено при такива условия, населението още отъ пръвитъ дни на ромжиския режимъ искрено започна да съжалява за турското владичество, подъ което всички жители на Добруджа бѣха равноправни поданици на султана и се ползаваха съ несравнено много по-голѣми свободи и права, отколкото имъ даваше културна Ромжия. Турската империя бѣ имъ позволила да изпратятъ въ пръвия турски парламентъ прѣвъ 1876 год. свой депутатъ — българинътъ бей Димитраки Теодоровъ отъ Тулча, да иматъ свои училища и черкви, да уреждатъ свободно своитъ черковни и училищни работи, да изпращатъ свои прѣдставители въ общинскитъ и окръжнитъ свѣти и свои засѣдатели въ държавнитъ сѣдилища, а сега Ромжия не само имъ отказваше правото да участвуватъ въ нейния парламентаренъ животъ, но имъ отказваше дори и правото да уреждатъ своитъ общински работи.

Вмѣсто да бждатъ поставени подъ единъ режимъ на свобода, право и законность, добруджанци бѣха оставени подъ гнета на непрѣкъснати административни произволи. Ромжия даде на Добруджа единъ административенъ персоналъ, чийто безчислени своеволия и грабежи станаха непоно-

сими за мало и голѣмо, въбудиха негодуванието и протеститъ на всички тамошни народности и принудиха дори видни ромжиски държавници да ги порицатъ. Въ една рѣчь, произнесена прѣвъ м. мартъ 1899 год. въ камарата, бившиятъ ромжиски министъръ-прѣдседателъ Михаилъ Когълничану бѣ заявилъ, че Добруджа „пѣшка подъ чиновници, които сж по-зли и по-ужасни отъ еничеритъ въ Турция“, а видниятъ ромжиски държавникъ Ласкаръ Катарджю въ единъ рефератъ прѣдъ министерския свѣтъ на 2 августъ 1899 год. бѣ казалъ, че „Добруджа е оставена въ рѣцѣтъ на своеволни чиновници, дошли отъ всички краища на държавата и отъ съседнитъ страни — Бесарабия, Трансилвания и др. — съ единствена цѣль да се обогатятъ само за смѣтка на мѣстното население“⁴⁾.

Въ едно заявление, отправено 24 августъ 1899 г. отъ жителитъ на село *Коджелеакъ*, Тулчански окръгъ, до министра на финанситъ, ромжиската администрация бѣ характеризирана така: „Зѣвровѣтъ, отъ които се боимъ, сж нашитъ чиновници: ако иматъ нужда отъ пари, ограбватъ ни; ако сж жадни за кръвъ, изпиватъ ни я“⁵⁾.

Въ единъ мемоаръ, отправенъ отъ добруджанскитъ жители до ромжискиятъ законодателни тѣла прѣвъ 1900 г., се казва:

„Голѣма частъ отъ мюсюлманитъ, нѣмцитъ, липованитъ, както извѣстенъ брой ромжии, избѣгаха тая есенъ. Другъ единъ транспортъ отъ тридесетъ — четиридесетъ хиляди се готви за тая пролѣтъ.“

Господа прѣдставители, невъзможно е да не сж инсинуирали прѣдъ Васъ, че мюсюлманитъ емигриратъ поради фанатизъмъ, и за да не сгрѣшите да повѣрвате тая истина, ние се смѣтаме за длъжни да Ви освѣтимъ върху това нѣщо.

Мюсюлмански фанатизъмъ — това вѣчно извинение на ония, които сж навикнали да господствуватъ и да експлоатиратъ мѣлчаливото население въ Добруджа — не може да има. Фанатичитъ одавна заминаха. Мюсюлманитъ, които 20 години живѣха съ насъ, не могатъ да бждатъ квалифицирани като фанатици. И послѣ, какъвъ фанатизъмъ може да се припише на нѣмцитъ и липованитъ? А ромжнитъ защо си оставятъ земитъ и бѣгатъ?

(Слѣдва).

¹⁾ Вж. Dr. Joan N. Roman. Dobrogea si drepturile politice ale locuitorilor ei Constanta, p. 82.

²⁾ Вж. Vasile M. Kogalniceanu. Dobrogea, 1879—1909. Drepturi politice fara libertati p. 137.

³⁾ Legea pentru organizarea Dobrogei din 9 martie 1880.

⁴⁾ Вж. приложения 1 и 2.

Ромжиската олигархия и сръбският шовинистически бълс.

Въпроситъ за Банатъ, Македония и Добруджа.

Борбитъ между Ромжия и Сърбия за Банатъ сж въ своя разгаръ. При всичко, че Ромжия има договоръ съ Слъгашиенето, съ който и се признава правото върху Банатъ, Сърбия не иска да знае за това и прави всичко възможно да вземе поне една частъ отъ него — областта: Торонталъ, съ голѣния градъ Темешваръ.

До дѣто мирната конференция разрѣши тоя въпросъ, сръбското правителство се старае да турне ржка на спорната областъ и да постави конференцията прѣдъ изпълненъ фактъ. За тази цѣль то е взело най-драконовски мѣрки: прѣслѣждане на ромжиския елементъ по сѣкия начинъ, както българския въ Македония, затваряне на училища, изгонване на поповѣтъ, учителитъ и на всичкитъ интелигентни хора.

Това положение на ромжия въ Банатъ кара напоследѣкъ популярниятъ ромжиски вѣстникъ „Универсулъ“ въ водната си статия да запознае народа си съ всичкитъ лоши дѣяния на сръбитъ, извършени въ Македония още въ началото на окупацията отъ тѣхъ, — 1912-г.

Поменатиятъ вѣстникъ дава подробности за начина, по който сръбитъ сж потъпквали македонското население. Никою не е било позволявано да си изказва българскитъ чувства. И съ принуждение, даже върху турцитъ, сж били принуждавани да си промѣняватъ имената съ окончаниа на итъ, — напр. Мехмедъ на Мехмедовичъ и пр.

Българскитъ книги сж били унищожавани. Учителитъ и поповѣтъ избивани или принудени да бѣгатъ въ България. По тоя начинъ, въ Битолско и Скопско, дѣто прѣди Балканската война е имало 1% сръбско население, днесъ, благодарение на сръбската „култура“, всичко е „чисто“ сръбско. Населението е подложено на тероръ.

Такава е културната дѣйностъ на сръбското правителство.

Ние напълно разбираме негодуването на нашия ромжиски събратъ, защото нашиятъ народъ отъ шестъ вѣка почти непрѣкъснато е подложенъ на такива прѣслѣждания и страдания. Но, за да бждемъ справедливи, не можемъ да не допълнимъ свѣдѣнията на в. „Универсулъ“ и да заявимъ, че сжщата тая политика се води въ Добруджа отъ ромжиско правителство. Безъ да прибавяме наши свѣдѣния, ще припомнимъ отчета на „Таймсъ“ за засѣданията на английския парламентъ, именно — запитването, дали британското правителство знае за прѣслѣжданията на българитъ въ Добруджа отъ ромжиското правителство? Дали знае, че въ Южна Добруджа нѣма ромжии, както напр. въ Каварна, дѣто нѣма нито единъ ромжинецъ? И какви мѣрки сж взети за прѣкръпяване на тая система?

Никога ние не сме отождествявали правителствата съ народитъ, въ името на които тѣ говорятъ. Ние знаемъ много добръ, че често, както е въ Ромжия, самото население е прѣслѣждано отъ собственитъ си правителства, прѣдставители на отдѣлни класи и интереси, които нѣматъ нищо общо съ добръ разбранитъ интереси на народа. И, когато говоримъ за Ромжия, разбираме не ромжиския народъ, съ когото винаги ще можемъ да се разберемъ, а ромжиската управляваща олигархия, която нѣма равна на себе си по цѣлото земно кълбо и която винаги ще бжде въ единъ долъ за дрѣнки съ сръбскитъ шовинисти, чийто апетити именно ромжиската олигархия подхраня, за да тегли сега ромжиския народъ.

Le Mouvement Dobroudjain

Bulletin de l'Organisation Dobroudjain en Bulgarie
Paraît le 1er, le 10 et le 20 de chaque mois
Rédaction et Administration place „Tchernia Djania“ 5
Téléphone N° 363

Abonnements: Bulgarie: 6 mois 3 frs., un an 18 frs.
Etranger: 6 mois 15 frs., un an 30 frs.

Намира се за продажъ при всички вѣстни-
марски агенции въ Царството. Въ София
за продажъ при вѣстникарскитъ будки.

Единъ брой 50 ст.

Приематъ се абонати чрезъ Администра-
цията, площадъ „Черна Джамия“ 5—София.

Положението въ Русия.

Споредъ английски свѣдѣния.

„Дейли Кроникълъ“ отъ 29 мартъ се научава, че положението по фронтоветъ на Русия, дѣто цивилизацията била срѣщу болшевикитъ и германцитъ, се прѣдставлява по слѣдния начинъ:

Въ сектора на Одеса болшевикитъ напредвали и достигнали на 40 мили отъ града. Положението е добро. Съюзнишкото командване на Черно море не е въ опасност. Въ Украйна анти-болшевишката армия на Петлюра е установила главната си квартира на 80 мили западно отъ Киевъ, кждѣто болшевикитъ били отблъснати.

Новото унгарско правителство обявило болшевишка война срѣщу Сърбия и съседнитъ държави. Съглашенскитъ войски, които се намиратъ при Сегедъ (?) сж готови да атакуватъ унгарцитъ, които разполагатъ съ 70,000 войника.

Трудно е рускитъ болшевики да установятъ връзка съ унгарцитъ.

Полицитъ започнали военни дѣйствия на изтокъ отъ Слонимъ и окупирали Барановичи, на 150 мили отъ старата полска граница. Този градъ прѣкъсва важната желѣзопѣтна линия — Вилно — Ровно — Пинскъ. Отстъплението на болшевикитъ тукъ се отразява неблагоприятно върху настѣплението имъ въ Украйна.

Въ балтийскитъ провинции се отблъсватъ болшевишки успѣхи въ Естония, Лепония, на западъ и югъ отъ Рига. Германцитъ и летонцитъ почиватъ и организиратъ силитъ си. Тѣ отблъснали нѣколко контра-атаки.

Въ сѣверна Русия положението е непомръвено. Въ областта на Двина се очакватъ военни дѣйствия прѣзъ мѣсецъ май.

Въ южна Русия положението е тежко, но се очакватъ подкрѣпления отъ генералъ Деникинъ, войскитъ на който издържатъ силни сражения на лѣвия флангъ.

Въ източна Русия, която се управлява отъ генералъ Колчакъ, армията на генералъ Гаеицъ отблъснала неприятеля по фронтъ отъ 100 мили, който върви източно отъ Одеса до р. Кама.

Армията на генералъ Хангиусъ почна офанзива на югъ отъ Уфа. Вслѣдствие заемането на Уфа и Берекъ болшевикитъ били принудени да се оттеглятъ къмъ западъ.

Животътъ въ ромжиската столица.

Страшната неизвѣстностъ на утрѣшния день.

„Журналъ де Деба“ дава мѣсто на слѣдното писмо, изпратено отъ Букурещъ, обрисувашо живота въ ромжиската столица!... Надѣвамъ се мирътъ да ни върне всичкитъ прѣлести на прѣдния животъ; за момента, даже и да бжда облаванъ отъ най-жестокъ егоизмъ, не бихъ желалъ да бждемъ тукъ, защото мизерията е наистина голѣма. Даже и ние, които сме свикнали на ужасната трудностъ за сжществуване, сме принудени да издаваме въ най-дълбока меланхолия и на човѣка се струва, че ще бжде по-добръ да свърши, отколкото да дочака утрѣшния день; но далечъ отъ тази мисль на отчаянието!... Съ цѣната на златото човѣкъ може да намѣри нѣщо да се нахрани и да си стопли стаията.

За бѣднитъ хора какво да ви кажа? Тѣ буквално умиратъ отъ гладъ, студъ, петнистъ тифъ, скорбутъ и черна мизерия.

Германцитъ при изтеглянето си разрушили всичко, което не сж могли да отнесатъ, всички локомотиви, добитѣкъ... Рѣдкитъ екземпляри добитѣкъ сж останали само кожа и кости и не сж годни за използване; фуражъ не сжществува; прѣвоза се извършва при най-голѣми затруднения. Букурещъ страда отъ липса на гориво и топливо.

Болницитъ сж безъ огнь; училищата, университета, факултета по медицина сж затворени. До 15 януари нѣмаше голѣмъ студъ, но слѣдъ това той достигна до 25 градуса и вѣстницитъ всѣки день даваха дълга листа на умрѣли отъ студъ хора.

Ето нѣкои цѣни отъ пазара: най-обикновена обуша се продаватъ за 300 франка, метъръ платъ — за 200, а костюмъ, дрехи — за 2,500 фр. и т. н.

Прѣхраната е лоша и за бѣдното население съставя една тежка проблема. Дневната лажба хлѣбъ е 200 грама и какъвъ хлѣбъ! Нищо друго за ядене нѣма.

Месо по 30 франка килограма, седмично веднѣжъ и рѣдко два пѣти.

Вѣстницитъ сѣ съобщаватъ за натоварени съ храни и стоки параходи, тръгнали отъ Марсилия, но мѣсеци минаватъ, а още нищо не е пристигнало.

Сжщиятъ вѣстникъ прѣдава слѣдния пасажъ отъ друго едно писмо, датирано отъ Букурещъ на 7 мартъ: ... И освѣтъ това, сжществува голѣма неизвѣстностъ, създадена отъ болшевишкото движение. Ще се простре ли то до тукъ или не? Много трудно е да се прѣдвиди и бждемето изглежда пълно съ страхъ. Въпросътъ е, дали ще се дочака новата реколта безъ да станатъ размирици или съ други думи, хората ще се оставятъ ли да мратъ безропотно отъ гладъ, безъ да останатъ повлияни отъ потока, който обгражда цѣлата страна и отъ лудешката пропаганда?

Възможно е, но уви, далечъ не е сигурно!

Животътъ въ Добруджа.

Каралий, Добришко. Единъ отъ безброй многото хора, станали жертва на прѣстѣпността и жестокостта на ромжискитъ чиновници и жандарми, е и Пею Мачиновъ, 30-годишенъ, отъ село Каралий, околия Добришка, бившъ стражаръ въ градъ Балчикъ. Прѣзъ 1916 година той билъ откаранъ, но сполучва да избѣга и постѣпва впоследствие стражаръ въ градъ Балчикъ. Поради идването на ромжия той се уволнява и се връща въ село при майка си. Ромжиятъ, обаче, съ настѣпването си въ селото, почватъ прѣслѣждане на лицата, които сж били български чиновници, стражари и др. и единъ день — това е било 5—6 деня слѣдъ Коледа, доколкото той помни — въпрѣкъ това, че билъ боленъ, той бива арестуванъ въ мазата на Каралийското общ. управление. Още при влизането въ мазата, той бива блъснатъ по главата отъ единъ жандармъ съ приклада на пушката и пада въ несвѣсъ. Слѣдъ половина часъ той е билъ подложенъ на безмилостенъ побой. Най-напрѣдъ почватъ да го биятъ съ дърво, слѣдъ това съ волска жила. Разпитванъ билъ да каже, какво е правилъ, когато е билъ български стражаръ. Прѣзъ всичкото врѣме, кодкото стоялъ въ затвора, той билъ постоянно битъ съ юмруци, дърво, волска жила, поясокъ, ританъ и блъсканъ съ прикладъ на пушка. Щомъ се уморявалъ единъ отъ жандармитъ, почвалъ да го бие другъ. Всѣки е налагалъ ударитъ дѣто завърне, сжщо и по главата, особено по вратнитъ жили. Най-послѣ майка му го отървава; на четвъртия день е билъ освободенъ. Пускането му не се дължи толкова на майка му, колкото на това, че да стои повече арестуванъ е било неудобно за жандармитъ, защото тѣ го съспалили отъ побой. Въ кѣщи лѣга боленъ и отъ ударитъ, нанесени по главата, почва да страда отъ извънредно силно главоболие, а очитъ му се прѣмръжватъ. Врѣмето е било студено и лошо и пѣтуването невъзможно за боленъ човѣкъ. Показва се на ромжиския общински фелдшеръ, който му казалъ, че ималъ огнь и му пусналъ кръвъ надъ слѣпнитъ очи. Това било на 15 февруари н. ст. отъ това очитъ му още повече се повръждатъ. Понска отъ шефа на жандармитъ билъ да отиде въ Добричъ, да се лѣкува, но винаги му било отказано. Веднѣжъ праща едно момче (Иванъ Илиевъ, което знаело ромжиски езикъ) да иска билетъ за него за Добричъ, но шефътъ не далъ. На утрѣ самия той отива при шефа да му иска билетъ и, въпрѣки това, че самиятъ шефъ видѣлъ, какво зрѣнието му е повръдено, пакъ не му далъ. Той отъ началото на мѣсецъ януари ст. ст. до края на мѣсецъ февруари ст. ст. билъ принуденъ да стои въ село,

защото шефътъ не му давалъ да иде въ Добричъ да се лѣкува, докато най-послѣ, на 27 февруари ст. ст., избѣгва съ каруца въ Добричъ. Отива при префекта да иска билетъ за да доде въ България. Не само че не получилъ, но нѣщо повече, билъ е задържанъ два деня при ромжискитъ стражари въ полицията. Напослѣ, воденъ отъ двама души, той на 14 мартъ н. ст. минава границата. Сега е съвършено слѣпъ и е постѣпилъ на лѣчение въ варненската държавна болница.

Гюлеръ-кьой, Куртбунарско. На 31 мартъ т. г. 6 часа вечерта ромжинецътъ Ница, горскитъ стражаръ въ селото Царь-Аспарухово, Куртбунарско, намира край гората на сжщото село жителитъ на селото Гюлеръ-Кьой, Велко Милошевъ 85 год., Недѣлко Илиевъ 25 год. и Колю Катевъ 55 год. и още двама души отъ селото Царь-Аспарухово, които биле седнали да почиватъ, извиква имъ „стай“, приближава до тѣхъ около 5 метра и стрѣля върху имъ, първия е раненъ смъртно съ куршумъ въ корема и сега е на лѣчение въ държавната болница въ Варна, останалитъ сѣ разбѣгватъ, обаче, Колю Катевъ, като по старъ, бива заловенъ. Какво е станало съ него, не се знае.

с. Старо-Село. На 26 мартъ тутраканскитъ агрономъ по ангария иска-ралъ 14 чифта волове и се помжчилъ да откара отъ имението на Георги Русевъ при село Туркъ-Смилъ, въ гр. Тутраканъ и отъ тамъ прѣзъ Дунава на шлепъ моторния плугъ. Последниятъ, поради малката сила на добитѣка, не мръдналъ. Плугътъ е голѣмъ и се кара съ бензинъ. Сигурно е, че агрономътъ ще му намѣри лесното.

Добруджа е живѣла съ живота на България.

Получихме слѣдното писмо: Моля редакцията да публикува слѣднитъ факти, както ми ги е разказвалъ покойния ми баща Георги Стайковъ.

1) Когато Батембергъ суспендира конституцията въ София, тулчанци, като сѣ чувствували български, се раздѣлили на двѣ партии, като изпратили въ София и съответствени адреси — еднаа партия порицавала, а другата одобрявала тоя актъ на Батембергъ.

2) Прѣзъ сръбско-българската война, тулчанци събрали 50 хиляди лева, за да ги пратятъ въ София въ Червенъ кръстъ; обаче, ромжиятъ ги взели и изпратили половината въ София, а другата половина въ Бѣлградъ.

3) Въ 1880 г. ромжиятъ затворили българската черква „Св. Георги“, защото свещеницитъ споменавали името на екзарха. Когато дошълъ ромжискиятъ мисионъръ, българитъ му се оплакали, той казалъ, че вѣрата е се една и да споменаватъ ромжиския владика. Възразили му, че ние сме схизматици, тогазъ той дигналъ ржка да удари близкостоящия настоятелъ.

4) Когато се сдобихме съ екзархия, ромжиятъ въ Тулча признаха екзарха за духовенъ глава, но по нѣмане на черква, тулчанци имъ направили таквазъ „Св. Константинъ и Елена“. На тържественото полагане на основитъ настоятелитъ сж запретнали крачолитъ и тѣпкали калъ, освѣтитъ това, всѣки е далъ по 5—10 лири за новата черква; тѣ българитъ имъ направили черква, та подиръ да имъ взематъ и „Св. Георги“ за да се отказватъ отъ екзархията.

5) До колкото помня азъ, опычението, което се сформира въ Пловещъ и мина съ рускитъ войски, броеше 6000 българии отъ България, Тракия и Македония; само Добруджа бѣше дала 800 души.

6) Азъ постѣпвахъ директоритъ и учителитъ въ ромжиското училище въ София. Лично отъ тѣхъ съмъ чувалъ (Строевски и др.) да се хвалатъ съ българската толерантностъ.

Д-ръ Ст. Георгиевъ
(Професоръ въ университета).

Искайте в-къ „Добруджа“
отъ вѣстникопродавцитъ.

Това се обяснява напълно, като се вземе под внимание следното официално съобщение за работата на конференцията:

„Съветът на 4-тият, състоящ от Уилсон, Клемансо, Лойд Джордж и Орландо, е взел върху си разрешението на всички мъжни въпроси, особено териториалните. Работата на другите комисии по тия въпроси изглежда, че е пръстановена. По тоя начин ще може да се отстранят по-лесно всички пръкалени претенции и интриги на ония, които се стремят да заобикалят програмата за мир от 14 точки, възвъстана от Уилсона и възприета от Съглашението. Застаналъ твърдо върху базата, че всеки народ има право да се самоопредели, съветът ще може да създаде условия за единъ действителен траен мир и за искрено братство между народите“.

Следъ подобна декларация, на българския народ не остава, освен спокойно и съ доверие да чака ррешенията на международния съдъ въ Парижъ. Всяко дйствие, което има за цль да смути спокойствието на народа, ще бже пагубно за страната и, за това трбва да се смтат като национално прстжпление.

Вжтрешното положение на Ромжния.

Политическият борби. — Пррслдване политическият противници. — Цензурата. — Общо незадоволство. — Стопанският животъ спрнъ. — Опасността отъ безредици.

Нколко евреи, търговци отъ Букурещъ, избгали въ Варна, съобщаватъ следното върху положението въ Ромжния:

Народътъ е недоволенъ отъ правителството на Братияну, защото то облагодетелствува само партизанитъ си и пррслдва съ сурови мрки политическият си противници. Пррхраната е твърдъ лоша. Градското население гладува.

на и клони къмъ лво. ска маса иска земя и хлбъ. Генералъ Авереску обвинява либералитъ, че т не вършатъ нищо по отношение на експроприацията, а само говорятъ. Обвинява ги, че т нматъ искрено желание да разрешатъ справедливо и бързо аграрния въпросъ.

Градското работничество се вълнува. Социалистическият водители Барбу Етимииу, Московичъ, Кристеску сж арестувани. Арестувани сж сщо и повиднитъ привърженици на Маргилманъ и Стере: Лупу Костаке, Виргилъ Арионъ, Д. Нениеску и др. Срршу тх сж заведени дла за пррдателство и държавна измъна пррвъ военнитъ сж дилища.

Печатътъ е подложенъ на строга цензура. При все туй, „Адевърулъ“, „Романия“ (органъ на Таке Ионеску), „Жидрептаря“ (органъ на Авереску) и други националистични встници обвиняватъ Братияну, че изложилъ зл прстижа на Ромжния въ парижката конференция и осждаатъ остро както вжтрешната, тъй и външната му политика. Социалистическият печатъ посочва, че империалистическата политика на правителството ще огради Ромжния отъ всички страни съ врагове, а лошото му управление ще създаде бездруго вжтрешни размирици.

Говори се, че правителството на Братияну, поради мъжнотитъ по пррхраната, ще се оттегли и ще бже замъстено отъ едно народно правителство подъ пррседателството на Юний Манлиу, пррседателъ на ромжския народенъ съветъ въ Трансилвания. Въ това правителство щли да влизатъ Таке Ионеску, генералъ Авереску и други политичи отъ стара Ромжния, Трансилвания, Буковина и Бесарабия.

Говори се сщо, че, за да се пррдотврати болшевишката опасност, може да се състави военно правителство само отъ генерали.

Положението въ окупираниетъ отъ ромжнитъ области е сщо лошо и вдхва голъма безпокойства на ромжскитъ политически кржгове. Въ Буковина, Тран-

силвания и Бесарабия не само чуждитъ народности, но и мстното, ромжско население е недоволено отъ ромжската администрация, която подъ закрилата на военното положение върши безскруполни своеволия, каквито тя б свикнала да върши и въ самата Ромжния.

Положението на евреитъ се влошава всеки день. Заплашвани, изнудвани, ограбвани и пррслдвани отъ ромжската администрация, която всеки день крои срршу тхъ всевъзможни обвинения, евреитъ масово емигриратъ отъ Ромжния. Въ тая страна, каквито и международни задължения и да и се наложатъ, еврейството не ще може да живее спокойно. Ромжскиятъ шовинизъмъ е неоправимъ.

Стопанскиятъ животъ въ Ромжния, сега почти напълно е спрнъ. Нма ни какъвъ износъ, а вносътъ е толкова незначителенъ, че не може да задоволи дори най-малкитъ и най-належащи нужди. Валутата на ромжскитъ леи, която следъ Солунското примирие б се покачила, сега спада бързо, 100 француски франка струватъ сега 260 леи, 1 лира стерлингъ — 65 леи, 1 динаръ — 3 леи.

Пътнитъ съобщения сж лоши. Желзнопътното движение не е уредено и не може да бже уредено скоро, понеже липсватъ достатъчно вагони и локомотиви. Индустрията е съвсъм слаба, почти никаква. Много фабрики сж развалени. Ония пъкъ, които могатъ да работятъ, нматъ нужния технически персоналъ, за да бждатъ пуснати въ движение. Техническият персоналъ, които се състоеше пррдишно отъ нмци, е изгоненъ следъ реокупацията задъ пррдитъ на Ромжния. Хиляди работници въ индустриалнитъ центрове стоятъ безъ работа и гладуватъ. Т се поддаватъ лесно на болшевишкитъ агитации. Въ селата положението е сщото. Поради извънредно лошата реколта пррвъ миналата година и поради изземанията на германскитъ власти, много земеделчески стопанства сега нматъ сме за постъвъ. Живиятъ и мъртвиятъ инвентаръ е почти напълно унищоженъ. Чифлицитъ не се обработватъ, селанитъ не работятъ и нма кой да ги храни. Обявената мобилизация не успва. Никой не иска да воюва. Мобилизиранитъ селяни и работници масово дезертиратъ. Суровитъ мрки, взети срршу дезертиритъ, не помагатъ. Има много разстррляни, затворитъ сж пррпълнени, и пакъ мобилизиранитъ бгватъ или не се явяватъ въ полковетъ си. Правителството посочва на болшевишката опасност, която застрашава Ромжния, и апелира къмъ патриотизма на ромжския селянинъ;

Чий да бже Цариградъ.

Парижкитъ кореспондентъ на „Неа Еласъ“ ималъ разговоръ съ единъ србски дипломатъ, който заявилъ, че грцката делегация на мирната конференция се показала слаба и несмъла. Грцкитъ делегати, споредъ србския делегатъ, искали много по-малко, отколкото имали право и можели да получатъ. Србитъ и ромжнитъ очаквали Гърция да иска и Цариградъ и били готови да подкррплатъ подобно грцко искание, за да ги подкррплатъ и грцитъ въ тхнитъ искания. Ромжскитъ и србскитъ искания били смтнати прркалени пррвъ видъ скромнитъ грцки аспирации.

Като се постави още веднажъ на разглеждане въпросътъ за Цариградъ отъ намстника на патриарха, ромжнитъ и србитъ сж рршени на всяка цль да подкррплатъ грцкитъ искания за Цариградъ.

Б. Р. Гърция, която иска Тракия, Епиръ, Смирненския вилаетъ, Цариградъ, че и Трапезундъ, искала малко! Поради тая скромностъ на грцитъ и србитъ искатъ само отъ Изонцо до стнитъ на София, а ромжнитъ само Бесарабия, Трансилвания, Буковина, Банатъ и Добруджа. . . Инакъ т щли да искатъ повече. Интересно е, какво още ще искатъ, а още по-интересно е, че Съглашението иска да поври запазването на балканския миръ на народи съ подобенъ манталитетъ.

Положението.

Въ бр. 224 на встника си, ние изнесохме, че ромжнитъ интригуватъ пррвъ съглашенскитъ власти противъ ю-интелегентнитъ жители на Добруджа, обвинявайки ги като агитатори на болшевишки идеи. Днесъ ние сме принудени да констатираме, че тая интрига е в дълбочина и ширина, което потвърждава, какво единствената цль на ромжнитъ е да обезлюдятъ Добруджа чррвъ единъ „законенъ“ тероръ.

Ние протестираме пррвъ международната съвстъ противъ тоя начинъ на дйствие и искаме наистина една международна анкета, която да ревизира всички дйствия на ромжската администрация въ Добруджа. Ние твърдимъ, че анкетата ще установи, какво, не добруджанци правятъ заговори противъ обществения редъ на Ромжния, а ромжскитъ власти смущаватъ общественото спокойствие на добруджанското население. Великитъ сили и конференцията ще се увърятъ въ това, ако наредятъ да се пррмахне ромжската администрация въ Добруджа, която да се замъни, ако не съ българска, съ такава отъ мстнитъ жители.

Въ тоя редъ на мисли ние сме принудени да подчертаемъ още веднъжъ, че въ Добруджа нма болшеизъмъ, но има отчаяние, на което е райно време да се тури точка. Ние не меемъ, че въ Букурещъ, дто сега се кукурира съ страха отъ болшеизма, както нкога съ неутралитетъ на Ромжния, нма и не могатъ да ни избераатъ.

Това нашиятъ отчаянъ апелъ е отправенъ къмъ Парижъ, Лондонъ, Вашингтонъ и Римъ. Чакайки тхната справедлива дума, ние искаме покоро-

вителството на тхнитъ справедливи дйствия.

Защото основитъ на мира се намиратъ въ справедливостта.

Болшевикитъ сж прртррпли поражение на архангелския фронтъ и сж въ пълно отстъпление въ Литва. Това за излишенъ пътъ доказва, че Европа има да се бои не отъ червенитъ армии на Ленина, а отъ политиката, която съ азартъ се инспирира отъ Букурещъ, Българдъ и Атина и която създава озлобление и незадоволство у поробенитъ народи.

За положението на балканскитъ въпроси въ мирната конференция може да се сжи отъ следнитъ изявления на грцкия министъръ на народното просвъщение, напечатани въ солунския в. „Македония“:

„Истина е, че по националнитъ ни въпроси нмаме нищо окончателно. Туй е понятно отъ само себе си, защото се знае, че конференцията още не е взела окончателни рршения. При подобни пррположения не виждамъ причината, поради която следъ съответно изявление на едного отъ членоветъ на грцката делегация, както се изразяваше този встникъ, се появи толкова шумъ и се създаде атмосфера за такъвъ пессимизъмъ. Нашитъ национални въпроси не сж ударили назадъ ни най-малко. Може даже да се каже, че т сж на пррдали или, за да бже по-точненъ, т сж намираща въ по-добра стадия отъ тази, въ която се намираща въ надвечерното на конференцията на мира. Повтарямъ: ние нмаме рршения по този или онзи нашъ въпросъ. Имаме само признаци за добрия обратъ на нашитъ национални въпроси. Тъзи признаци увеличени бидоха пррдставени за моментъ като факти, когато не б възможно да има такова нщо“.

ХРОНИКА

Обиколката на м-ръ Мушановъ. Телеграфиратъ ни отъ Гюмюрджина: Днесъ 4 часа пристигна министъръ Мушановъ, причакавъ на гарата отъ всички официални власти, блокови комитетъ, ученици, ученички и множество граждани. Той бѣше приветстванъ отъ кмета Христовъ, слѣдъ което се отправиха съ файтони къмъ града, гдѣто въ двора на окр. управителъ чакаше многохляденъ народъ. Слѣдъ една рѣчь, въ която изказа твърдата вѣра, че националното обединение на българското племе ще бѣде осъществено, той замина за Ксанти.

Противъ гръцкитѣ аспирации. На 6 априлъ въ Дедеагачъ е станалъ грандиозенъ околийски митингъ противъ гръцкитѣ стремления за Тракия. Присъствували повече отъ 2.000 души.

За инвалидитѣ въ сръбски плѣнъ. Споредъ едно съобщение до министерството на външнитѣ работи, сръбското правителство било рѣшило да освободи всички българи инвалиди и негодни, намиращи се въ сръбски плѣнъ.

Отъ Кюстенджа съобщаватъ, че ромжнитѣ пуснали по селата специални хора, които убѣждавали населението да бѣде спокойно и че щѣло да почне редовно да му се раздава храна, но, въ замяна, ако дойдатъ по селата да ги разпитватъ нѣкои чужди хора, да заявяватъ, че искатъ да останатъ подъ Ромжия. На българитѣ казвали, че ще имало 2 или 3 депутати избрани отъ тѣхъ.

Износътъ на маркизети разрѣшенъ. Дирекцията за С. Г. и О. П. разрѣшава износа на всички маркизети, безъ разлика на качество и видъ. Желаящитѣ да изнасятъ такива трѣбва да поискатъ разрѣшение отъ търговския отдѣлъ при сѣщата, съ специалнитѣ формуляри — зелени листове, като къмъ тия послѣднитѣ прибавятъ образци отъ маркизетитѣ, които желаятъ да изнасятъ.

Сѣмена за земледѣлцитѣ. Дирекцията за С. Г. и О. П. е прѣдписала на началницитѣ на резервнитѣ магазини въ Царството да наредятъ велнага да се раздадатъ наличнитѣ количества овесъ, просо и фий на районнитѣ комитети, срѣщу даденитѣ имъ наряди за сѣмена.

До 3 априлъ прѣзъ Варна сж минали 4259 бѣжанци. Отъ които 2602 — българи, 680 — татари и 413 — турци; прѣзъ — Русе 263 бѣжанци, отъ които: 120 — евреи, 88 — нѣмци, 46 — ромжии, 16 — албанци, 13 — гагаузи, 7 — арменци, 5 — гърци, 5 — цигани и 1 черногорецъ.

Лѣтенъ часъ. Директоритѣ на железницитѣ, на телеграфитѣ и пошитѣ и на Централната метеорологическа станция сж намѣрили за цѣлестобразно да се въведе и въ България лѣтенъ часъ. Очаква се одобрението на министерския съветъ, слѣдъ което ще бѣде разпоредено, щото въ полунощъ срѣщу 10 априлъ всички служебни и обществени часовници въ Царството да се поставятъ тѣкмо единъ часъ напредъ, т. е. въ 12, да показватъ 1 ч. слѣдъ полунощъ. Въ началото на есенъта, часовницитѣ пакъ ще се повърнатъ единъ часъ назадъ и пакъ ще върватъ както и досега по източно европейско врѣме.

НИКИНИНА. Получиха се въ редакцията ни слѣднитѣ книги, издани на Ял. Паскалевъ и Сие: **ОТЪ ВСЕМИРНА БИБЛИОТЕКА** — Чандала, романъ отъ Стриндбергъ, ц. 4.50; Везъ езикъ, повѣстъ отъ Короленко, ц. 5.40; Освобождение, романъ отъ Пшебишевски, ц. 7.50; Великиденски легенди отъ Лагерльофъ и др., ц. 3.60; Тереза, романъ отъ Неера, ц. 7.50; Янемони, стихове отъ френски поети, ц. 1.20; Полтава отъ Пушкинъ, ц. 1.80; Демонъ отъ Лермонтовъ, ц. 1.50; Противъ Катилина, ц. 3; Гърне отъ Плавъ, ц. 2.10; Кайи отъ Байронъ, ц. 2.70; Цигани отъ Пушкинъ, ц. 0.90; Руски писатели отъ Чуковский, ц. 2.70; Херманъ и Дорогея отъ Гате, ц. 2.70; Бѣли ноци отъ Достоевски, ц. 2.70; Западноевропейската литература отъ Староженко, ц. 8.40; Ноцини сѣнки отъ Томасъ Крагъ, Жина Лора, романъ отъ Фр. Тусенъ; Момчета и Мо-

мичета отъ Фр. Молнаръ, ц. 4.80; **ОТЪ ЮНОШЕСКА БИБЛИОТЕКА** и дѣтската **СЛѢНЧЕВИ ЛЖЧИ** — Кашанка отъ Ант. Чеховъ, ц. 2.80; Забранениятъ смѣхъ отъ Г. Фалке, ц. 1.60; Пѣструшко отъ Л. Толстой, ц. 3.30; Бѣлиятъ Пуделъ отъ А. Купринъ, ц. 4 л.; Слѣпиятъ Жеронимо и Неговиятъ братъ, Сладкодумна баба отъ Елинъ Пелинъ, ц. 2.80; Нашиятъ дѣца отъ Анастоль Франсъ, ц. 1.70; Пѣтлю Герестъ златоперестъ пр. Елинъ Пелинъ, ц. 2.80; Вълшебниятъ прѣстенъ отъ Ал. Спасовъ, ц. 2.80; Кумчо вълчо и Кума лиса отъ Ел. Пелинъ, ц. 2.50; Шарко отъ В. Куликова, ц. 1.70; **ОТЪ РАЗНИ:** Мария отъ П. Намсенъ, ц. 4.50; Сѣчиненъ на Страшнитѣ ровъ, т. I, ц. 8 л.; Кошмаръ отъ Д. Немировъ, ц. 5 л.; Половиятъ животъ на дѣтето отъ Аб. Мольтъ, ц. 8 л.; Земледѣлческа икономия отъ Дръ Рене-Вормесъ, ц. 6.50; Римъ отъ Махаръ, ц. 15 лева.

Тревога отъ призраци.

(Изъ едно писмо отъ Добричъ).

Отъ нѣколко дни ромжиската администрация е въ пълна тревога. Изъ всички учрѣждения смутъ. Градътъ е наводненъ отъ тайни полицейски агенти, които се навиратъ и подслушватъ на всѣкъ дѣлъ. Всички видни граждани сж слѣдени на всѣка стѣпка. Всѣки денъ полицията мѣкне отъ селата групи отъ вързани и прѣбвити отъ бой селяни и ги хвърля въ затвора. Слѣдъ 8 часа вечерта на улицитѣ се прѣкратава всѣко движение. Многочислени патрули, сноватъ изъ улицитѣ, влизатъ въ къщитѣ и заповѣдватъ да се изгасва всѣка свѣтлина. На камбанаритѣ е поставена стража. По-важнитѣ патища сж заети отъ ромжиски патрули, които не позволяватъ никому да влиза и излиза отъ града.

Всичката тая тревога се дължи на единъ полицейски блѣфъ. Нѣкакъв ромжиски таенъ полиция, за да се покаже, види се, достатъчно усърденъ прѣдъ началството си, съобщава на префекта, че на българската граница се била появила голѣма добръ въоръжена болшевишка чета, образувана отъ добруджанци, и че българското население, подстрекавано отъ болшевишки агитатори, се въоръжавало и се готвело да възстане. Префектътъ, безъ да провѣри донесението, туря на кракъ цѣлата явна и тайна полиция и поисква отъ английскитѣ военни власти да изпатитъ войски на границата съ артилерия и картечници.

На 27 вечерта ромжискиятъ адвокатъ *Пинета* и *Кавота* събрали турцитѣ въ джамията и имъ говорили, че българското население готвело болшевишко въстание. Двамата адвокати заявили, че ромжитѣ ще се бранятъ съ крайни срѣдства срѣщу „българскитѣ бунтовници“ и помолили турцитѣ да ги подкрѣпятъ и да имъ дадатъ свѣдѣствие. Общащи, че ромжискиятъ властѣ ще имъ раздадатъ оржие, за да изколятъ българитѣ. Турцитѣ изслушали двамата оратори и никакви обещания не дали. Единъ по единъ мѣлчаливо се измъкнали отъ джамията.

Ромжискиятъ чиновници, подплашени отъ тревожния слухъ, който въ въображението на страхливитѣ се прѣвърналъ дори въ болшевишка революция, започнали да стѣгатъ багажитѣ си и да се готвятъ за бѣство, сжщо както въ 1916 год. Двѣ ноци наредъ не спали и постоянно бродили изъ улицитѣ въоръжени. Боатъ се сиромаситѣ си и отъ сѣнката си.

На третия денъ едва узнаватъ, че тревогата имъ била . . . много шумъ за нищо. Никакви чети на границата не сж се появявали и никакви болшевишки агитации и опити за въстание нѣма. *Населението, макаръ и терзано отъ своеволцията на ромжиската администрация, спокойно и търпеливо чака рѣшенията на конференцията на мира, утвърено, че тя нѣма да потѣче правата и нѣма да прѣнебръгне волята му.* Ромжиската полиция съ празния и глупавия шумъ, който вдигна около минмата болшевишка опасностъ въ Добруджа, подплаши сама себе си и стана прѣдметъ за веселия шагъ. Три дена ходи тя да се сражава съ . . . вѣтрени мѣлници.

Печатница „Гутенбергъ“ съ добръ персоналъ, изпълнява всички поръчки при най-либерални условия. Помещава се на ул. „Бенковски“ 22. Телефонъ 1498.

Ромжия и Унгария.

Изявления на ромжиския министъръ Вайда Воеводъ.

Кореспондентътъ на „Кориере дела Сера“ прѣдава изявленията на Вайда Воеводъ, министъръ за Трансилвания въ ромжиския кабинетъ: Графъ Кароли, заявилъ министърътъ, отъ три мѣсеци правѣше пропаганда за болшевишзма; той основалъ единъ домъ за пропаганда въ Буда-Пеша, за която цѣль били вложени нѣколко милиона франка. Кароли печаталъ всѣки денъ съ хиляди позиви на чешки, сръбски и ромжиски, които се разпространявали отъ специални агенти съ аероплани.

Цѣли два мѣсеци между Москва и Будапеша имало прѣко съобщение. „Унгарцитѣ, продължава Воеводъ, докараха своята смѣлостъ до тамъ, че вършиха своитѣ съмнителни дѣла прѣдъ очитѣ на съюзнитѣ офицери въ Буда-Пеша. Радиотелеграфната станция въ Будапеша получавала безпрѣпятствено послания отъ Москва, Берлинъ, и отъ . . . Парижъ. Планътъ на Кароли и на неговитѣ съмишленици е ясенъ: да подготвятъ една концентрична акция срѣщу Ромжия, Полша и Чехо-Словашко, която акция да бѣде и пропаганда въ полза на болшевишзма.

Сега всичко зависи отъ съюзницитѣ, защото само тѣ могатъ да осуетятъ плановѣтъ на руско-унгарско-украинския съюзъ. Трѣбва да се прѣдприеме една непосредствена енергична акция, за да се засили полско-ромжиската бариера, която, отъ Балтийско до Черно море, изолира западна Европа отъ болшевишката опасностъ.

Нашето положение въ Ромжия, за нещастие, е подобно на положението въ Полша; ние имаме хора, които не сж податливи на болшевишката пропаганда, но ние нѣмаме за тѣхъ нито обуша, нито дрехи, за да ги облечемъ. — германцитѣ задигнаха всичко. Изпратете ни, както изпратихте въ Варшава, нужнитѣ материали, и слѣдъ два мѣсеца ние ще образуваме една непрѣвзимаема отъ болшевишкитѣ крѣпостъ. Акцията трѣбва да се насочи концентрично срѣщу Буда-Пеша. Лесно е да се убѣдятъ унгарцитѣ, че тѣ, вмѣсто да сплшатъ съюзницитѣ, ще ги направятъ безпопадни въ момента, когато ще се разрѣшаватъ окончателно всичкитѣ спорни въпроси.

Европа не трѣбва да се съмѣтва въ намѣрението на ромжискиятъ да запазятъ мира и спокойствието и да накаратъ да се зачитатъ законитѣ. За да се убѣди Европа въ това, достатъчно е да погледне, какво става въ Трансилвания. Отъ ромжиска страна се пази пълненъ редъ на демаркационната линия, а отъ унгарска страна цари безредие и анархия.

Б. Р. А. какво става въ Добруджа?

Нови смутове въ Хърватско.

Римъ, 3 априлъ. (Италиянска Телеграфна Агенция). Съобщаватъ отъ Загребъ, че при реквизициитѣ селянитѣ се противопоставили съ оржие. Имало убити и ранени. Въ Славония имало всѣкидневни безредици.

Въ Хърватско станали голѣми безредици вслѣдствие арестуването на Радичъ. Въ Пожега, Синя, Сисекъ и Загребъ станали стѣлкновения между въоръженитѣ селяни и войската.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

(Съобщения на Б. Т. А.)

Съгласенски прѣдложения до Унгария.

Лионтъ, 8 априлъ. Споредъ официални извѣстия отъ Будапеша, въпронъ ведени отъ в. „Танъ“, извѣсти, потвърждението на които трѣбва естествено да се почака, генералъ Сметъ билъ направилъ на унгарското вѣтско правителство слѣднитѣ прѣдложения: 1) Да се опрѣдѣли една нова демаркационна линия между маджарскитѣ и ромжиски войски; 2) да се спикатъ делегати, прѣдставители на разнитѣ народности отъ бивша Унгария, които да разгледатъ новитѣ граници, които трѣбва да се теглятъ между Унгария и неинитѣ сѣбли. Унгарското вѣтско правителство, отговаряйки на тѣзи прѣдложения, било поискало, между друго, и подновяването на отношенията между Унгария и чуждитѣ страни.

Съединението между Австрия и Германия.

Римъ, 8.IV Канцлерътъ на нѣмско-австрийската република, интервюванъ отъ „Пти Паризьенъ“, е потвърдилъ, че съединението на нѣмска Австрия съ Германия било свѣршенъ фактъ.

Прѣдварителниятъ миръ.

Парижъ, 8 априлъ. Споредъ в. „Латенъ“, съ прѣдварителния миръ ще сдѣлатъ разрѣшени всички важни въпроси, а именно: границитѣ на Италия, границитѣ на балканскитѣ държави и сѣбата на турската империя. Поради това сключването на мира ще бѣде относно забавено.

„Пти Журналъ“ пише: Задоволителното впечатление, което се проявило въ понеделникъ, се потвърди вчера. *Договорътъ за прѣдварителния миръ ще се отнася не само до Германия и Австрия, но и до Турция и България.*

Полско-чехско-ромжиски съюзъ.

Парижъ, 8 априлъ. „Франс Либръ“ обнародва една статия, озаглавена „Къмъ полско-чехско-ромжиски съюзъ“, въ която се казва: Една полска делегация, която току-що е пристигнала въ Парижъ, заяви, че Полша образува центъра на прѣградата, която трѣбва да се изправи между Балтийско и Черно море. За да бѣде тази прѣграда добръ споена, наложително е да се осъществи съюза между Чехия, Ромжия и Полша. Полша трѣбва да има обща граница съ Ромжия.

Заминаването на Уйлсонъ.

Римъ, 5 априлъ. (Италиянска Телеграфна Агенция). — *Съобщаватъ отъ Вашингтонъ, че г. Уйлсонъ се надѣва да може да замине за Съединенитѣ Щати къмъ 20 априлъ.*

Работата на мирната конференция.

Парижъ, 8 априлъ. Днесъ съвѣтъ на 4-тѣхъ се състоялъ въ дома на Уйлсонъ, който билъ неразположенъ. Присъствувалъ и белгийскиятъ кракъ Рѣшено било да се отпуснатъ на България въ заемъ 2 милиарда и половина франка за нейното економическо възстановление.

Второто заседание се състояло сл. обѣдъ. Г. Уйлсонъ се замѣствалъ отъ полковникъ Хаусъ. Разгледано билъ докладъ на комисията за чехо-словашкитѣ граници. Кореспондентътъ на „Идея Национале“ вѣрва, че границитѣ на чехо-словашката държава ще се опрѣдѣлятъ споредъ Уйлсоновитѣ принципи.

НОВА КНИГА

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ И СЕ ПУСТНА ВЪ ПРОДАЖБА КНИГАТА:

„Добруджа въ общия конфликтъ на интереси“

политико-икономически етюдъ.

отъ Д-РЪ П. ВИЧЕВЪ □ □ □ Цѣна 6 лева

Доставя се отъ редакционния комитетъ на Добруджанската организация, Площадъ „Черна Джамия“, №. 5 — София.

На книжари 20% отстъпка.

Дружествата да съобщатъ, по колко екземпляра ще имъ сж необходими, за да имъ се изпратятъ.

Кооперативна печатница „Гутенбергъ“ — София; ул. „Бенковски“, 22.